

Om de tafel

Om de tafel. Het zijn de mensen
van mij, de enkelen
wier adem licht in mij ontsteekt.

In de open tuindeuren staat
een brok hemel, achtergrond
van onze dagen.

Meer zou te veel zijn, buitengaats
wordt fluisteren een storm,
denken een sprong in de nacht.
Hier wordt de naaktheid van de wind verwarmd,
kan ik kijken zonder te duizelen,
levenden vasthouden totdat
wij in elkaar overgaan.

Maurits Mok (1907-1989)

Uit: Grondtoon

Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam (1975)

“hier wordt de naaktheid van de wind verwarmd”